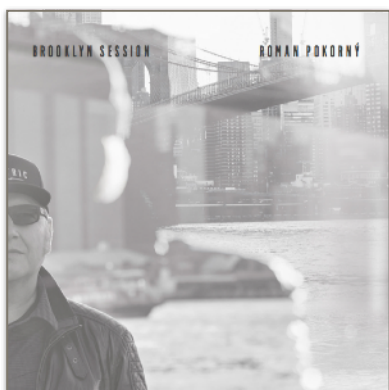

Roman Pokorný: Brooklyn Session

Tuzemská jazzová scéna je na tom v současné době tak dobře jako snad nikdy předtím. Na jedné straně tu máme vynikající hledače typu Jaromíra Honzáka nebo skupiny Vertigo, na straně druhé třeba Najponka nebo Miriam Bayle jako vrcholné interprety klasického jazzového repertoáru. A někde mezi nimi se nachází například kytarista **Roman Pokorný**.

Hráč špičkových kvalit a obrovského rozhledu, který se svými autorskými alby nesnaží o revoluci v žánru, ale od prvního tónu nasadí vysokou laťku kvality, kterou po celou dobu nesníží.

Pokorného alba mají koncept nebo – chceme-li – hlavu a patu. To předpředposlední bylo sestaveno z repertoáru kytaristova oblíbence, na konci 70. let zesnulého Granta Greena.

Další projekt byl zpívaný, se spoustou hostů a na půl cesty mezi jazzem a blues. Tentokrát se nadšený kajakář Pokorný rozhodl neproplouvat mezi více žánry, ale vrhnout se přímo do vod mainstreamového jazzu. Tedy přesněji – plánoval desku ve stylu kalifornského fusion, ale nakonec se rozhodl jinak.

Jako jedna z důležitých inspirací mu prý posloužila nová kytara Gibson Byrdland, kterou si s předstihem nadělil ke svým padesátým narozeninám.

Propojil její zvuk s geniem loci a týden po loňských kulatinách odletěl do New Yorku svou novou autorskou desku nahrát. Vlastní představu o sestavě postupně naplnil špičkovými newyorskými hráči: Patem Bianchim za hammondkami, Frankem Basilem na barytonový saxofon a Byronem „Wookiem“ Landhamem za bicími. „Noty měli ode mne předem, ale myslím, že se ani nepřipravovali,“ popisoval Pokorný spolupráci v rozhovoru pro Český rozhlas.

Skladby jsou většinou psány pro dva frontmany a Pokorný a Basile se oba jako rovnocenní sólisté chovají. Některé momenty jsou založeny přímo na schématu krátkého sloganu a odpovědi (*Tuesday Traffic*), jinde si naprosto přirozeně oba hráči předávají iniciativu v průběhu skladby (*Instability, On The Wave*). Volba právě barytonového saxofonu se ukázala pro celkový zvuk velmi šťastná. I v tomto případě jde sice spíše o poctu tradici než originální nápad („S barytonem v sestavě točil můj oblíbenec George Benson a mně se ten souzvuk

strašně líbil,“ říká Pokorný v Harmonii), ale výsledek skladbám českého hráče a také zvuku jeho nové kytary velmi sluší.

Třebaže album ukazuje pouze určitý výsek Pokorného autorských a interpretačních schopností a čtyřčlenná sestava se obešla bez dalších hostů, výsledek je až překvapivě pestrý. Kytarista nezapomněl na své oblíbené písně na tři doby (své nedávno zesnulé babičce věnoval *Last Waltz For Bedriska*) ani na bluesové reminiscence (úvodní svižná *Bluesoulogy*). Vše spojuje nejen kompaktní tvar propojený Bianchiho varhanami (krásně hrají například v *Jack In The Box*) a Landhamovými bicími, ale především opravdu výtečným zvukem.

Nemyslím sice, že by takhle kvalitní nahrávka nemohla vzniknout v některém tuzemském studiu. Ale věřím tomu, že genius loci New Yorku už tak výborné album posunul ještě o kousek výš.

MyRecords, 2017, 71:20

Tesař Milan (radio Proglas)